

DU KALDER OS

Jesus, påskemorgen viste du dig for Maria Magdalene, og du kaldte hende ved navn. Du havde glemt alt om hendes fortid.

Du kaldte hende. Gælder det også for enhver af os?

Når vi har besluttet os for at elske dig, husker du så intet om vor fortid? Og kalder du os ved navn?

Skulle vi så bekymre os om vor fortid? Er du ikke den samme Jesus nu, som den gang?

Chiara Lubich

LØFTE VERDEN OP TIL GUD

Har du aldrig lagt mærke til, hvordan det går med en øde vej?

Ved forårets komme grønnes vejen, og livet blomstrer frem uden ophør.

Sådan går det også med den menneskehed, der omgiver dig, hvis du holder op med at se på den med jordiske øjne og i stedet ser på den med kærlighedens guddommelige kraft.

Den overnaturlige kærlighed i dit hjerte er en sol, der ikke ophører med at lade livet blomstre frem.

Andet er ikke nødvendigt for at løfte verden; for at føre den tilbage til Gud.

Chiara Lubich (1920—2008)

MARIAPOLI I KONGO

Hvordan Evangeliet kan leves midt i en væbnet konflikt.

Kongo: Fredag den 28. marts 2014

Vi er i Nord-Kivu. I lang tid har indbyggerne i Rutshuru levet som om de var gidsler, indtil de blev befriet for oprørerne. Så blev det igen muligt for ca. et hundrede medlemmer af Focolare-bevægelsen at mødes til Mariapoli, hvor også folk fra Goma og Kinshasa kunne være med.

J.S. arbejder på et hospital som sygeplejerske. På ortopædisk afdeling så hun mange sårede fra krigen. Her er hendes erfaring:

'En aften kom der en kvinde til vores hospital. Hun skulle føde tvillinger, og hun blødte kraftigt. Da det var et yderst akut tilfælde, blev hun bragt direkte til operationsstuen. Lægerne gjorde alt hvad de kunne for at redde hende og hendes to børn. Men desværre døde kvinden et par dage efter fødslen. Faderen sagde, at han ikke var i stand til at tage sig af pigen og drengen uden deres

Nyheder

mor, og at han heller ikke havde midlerne dertil.

Da lægen gav os denne besked, blev jeg meget ked af det.

Men så kom jeg i tanker om, at vi i Focolare-gruppen forsøger at leve Evangeliet i hverdagen. De to spædbørn forekom mig at være den lidende Jesus i egen person. Jeg sagde til mig selv, at noget måtte der gøres.

Fem måneder forinden, havde jeg selv født en lille pige, så jeg kunne ikke tage mig af mere end én af de små.

Jeg talte med min mand og mine forældre om at adoptere hende.

Alle var enige og med glæde kastede vi os ud i det!

Selv vores eget lille barn ville ikke have bryst længere, da hun så det andet lille spædbarn.

Det betragtede vi som et velkomst tegn fra hendes side overfor sin nye lille søster.

Inspireret af vores eksempel, tilbød en anden sygeplejerske at adoptere det lille drengebarn.'

Kilde: www.focolare.org

En dag bad jeg min nabo om at se efter mine døtre, Anna og Sasha, fordi jeg havde et ærinde i byen. Jeg lovede hende, at det højst ville tage 20 min., jeg skulle blot i banken og sende et beløb til 3 familier på Filippinerne.

Det sneede voldsomt, jeg var på cykel, og sneen føltes som prikkende is i mit ansigt. Jeg måtte minde mig selv om, at det var en kærlighedsgerning, og at kærlighed har en pris, inden jeg trampede videre i pedalerne.

Da mit ærinde i banken var overstået, ville jeg egentlig have købt et par vanter til Sasha, men jeg kom i

tanker om, at jeg havde lovet at være tilbage i løbet af 20 min., så jeg udsatte det.

Den næste dag fik jeg besøg af en kvinde, der kom med poser med tøj og legetøj til børnene, og under sorteringen heraf fandt jeg ikke blot ét, men hele to par vanter i den helt rigtige størrelse og farve til Sasha.

For mig blev det et tegn fra Gud, at han velsigner os og giver os, hvad vi behøver. Jeg havde givet af den smule, jeg selv rådede over, så jeg kunne hjælpe 3 familier fra mit hjemland, der havde det dårligere end jeg, og nu havde Gud på herlig vis sørget for mine piger.

M.J. Danmark

DET SKULLE DER DA VÆRE TID TIL

Jeg var netop i færd med at grave nogle særdeles genstridige træerødder op i min have, da min nabos 3-årige datter Rebecca kom og ville lege med mig. Klokken var efterhånden blevet mange, hendes legekammerater var gået hjem, og hun kedede sig åbenlyst. Jeg ønskede til

gengæld at blive færdig med mit gravearbejde, så længe det var lyst udenfor, så jeg var fast besluttet på at sende Rebecca hjem. Mens jeg havde tøvet et øjeblik, havde

Rebecca hentet en bold og bad mig endnu engang om at lege med sig. "Nå ja", tænkte jeg, "at spille bolden frem og tilbage et par gange, det kan jeg vel afse tid til."

Rebecca var lykkelig, og vi morede os et par minutter. "Nu skal jeg arbejde", sagde jeg så, "men hvis du har lyst, kan du jo hjælpe mig." Hun hentede en børneskovl og et par handsker, fordi jeg også havde et par på, og så gik hun i gang med at skovle min dyngjord et stykke væk. Ind imellem måtte vi spille lidt med bolden.

Da vi langt om længe havde gravet rødderne fri, gik Rebecca glad og fornøjet hjem. Og jeg var glad, fordi jeg havde givet hende af min tid i stedet for straks at sende hende væk.

Walter S.

Bibi og Bobo

Udg.: Focolare ▲ Strindbjergsvej 46 ▲ DK-2500 Valby ▲ tlf.: 36 46 01 92
 E-mail: info@focolare.dk ▲ www.focolare.dk og www.focolare.org
 ISSN 0907-3078 Abonnement: 100 kr. årligt ▲ Danske Bank 9570 587-9361
 Ansv. redaktør: Johanna Bos. Medarbejdere i dette nummer: Vibeke Lasheras, Ursula Ljungquist, Els de Groot

Arrangementer

MARIAPOLI 2014
 Hvidekilde
 (Helsingø)
 22 - 24 august

Se vedlagt
 invitation

Livets Ord-møder

- København Indre By: Maria Dewilde, Dronningens Tværgade 33, 3 tv, torsdag d. 10. april, d. 8. maj, d. 12. juni kl. 14.00.
- København Østerbro: Fryften med Ordet, anden torsdag i måneden kl. 19.00 i Ryes-cafeens bibliotek, Ryesgade107. Mulighed for spising til kr. 35,- kl. 18.00.
- Århus: d. 24. maj kl. 14.30—19.00, Sct. Pauls kirke, Sct. Pauls Kirkeplads 1, Århus C
- Odense: d. 25. maj kl. 12.30—16.00, Bolbro Skole, Stadionvej 50, 5200 Odense V.